

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 94.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874071504/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

hende, som hun skred høj og stærk hen ad den grønne Engbund, medens Omridsene af hende langsomt fortonede i den begyndende Dæmring. Jeg véd ikke, hvorledes jeg kom hjem, fik sat mig ned og har faaet skrevet dette Brev, hvis gruelige Kragelær Du vel knap kan tyde. Det jubler i mig og om mig: I Morgen!

L. H.

IX.

N., d. 6. Juli 18 . .

Den kom da, den længselsfuldt ventede Dag. Hvor var Formiddagen og den første Del af Eftermiddagen usigelig lang! Endelig — endelig slog Klokkeren halv syv; jeg begav mig paa Vejen til det aftalte Mødested; i Lommen havde jeg et Eksempplar af „Svend Dyrings Hus“, som jeg efter en kort Betænkning havde valgt paa Lejebiblioteket til at læse for Maria. Hun var allerede paa Pladsen; hun sad under et temmelig stort Asketræ, der stod lidt fra Vandet, rundt om stod Elletræer. Hun strikkede paa en Strømpe, ved hendes Fødder laa en lille Krans, som hun havde bundet af Kornblomster, røde Markvalmuer, Rammeblomster og Blaa-klokker — af hele den fine, jomfruelige Flora, som i Juli Maaned smykker Randen af Grøfter og Gærder. Hun smilede over hele Ansigtet, da hun saa' mig, og gav mig sin Haand, men da jeg vilde kysse den, sagde hun: „Aa nej lad være med de Tossestrøger.“ Jeg satte mig da ved Siden af hende, tog Bogen frem, men inden jeg begyndte at læse, fortalte jeg hende, hvorledes Teatret var indrettet, hvorledes Folk efterhaanden samlede sig, Musikken fra Orkestret begyndte, Lysekronen og Tæppet hævede sig, og tillige, hvorledes man maatte tænke sig de i Slykkespillende Personers Udseende og Kostume. Da jeg begyndte Læsningen, strikkede hun i Begyndelsen fort, men efterhaanden som Ekspositionen udviklede sig, lod hun Hænderne med Strikkestrømpen falde ned i Skødet, og Udgarnsnøglet trillede hen ad Græsset. Hun fulgte med Øjnene enhver Bevægelse i mit Ansigt, af og til undslap der hende et Forbavselses-, Indignations- eller Begejstringsudraab; jeg kunde se, hvor udmærket hun forstod alt. Jeg var selv begejstret; for det første elsker jeg disse kernesunde Vers, der lyder mig saa fortrolige og hjemlige, dernæst maatte vel en saadan Tilhører løfte ens Gengivelse, og endelig var den milde

danske Sommerdag ligesom et naturligt Medium for denne af grøn Skov og Vang duftende Digtning. Jeg véd ikke, hvor længe jeg havde læst, thi tidt maatte jeg forklare et og andet om, hvorledes man frembragte Dekorationsforandringer og sligt, men jeg var i Færd med at læse Korets Sang i Begyndelsen af tredje Akt:

Fuglen kvitter, som bedst den kan,
og Haan galer paa Tøfte.
Alt er vaagent vidt over Land,
og Bonden kryber i Kofte.
Solen lyser over Lindens Top —
Hr. Ridder! Hr. Ridder! vaagn op —

da det raslede i Ellebusken, og Karen Tvers stod foran os. Hendes Mine var ikke forbitret, men hun saa' koldt-resigneret ud.

„Naa det var derfor, Du altid skulde spadsere paa denne Tid,“ sagde hun til Datteren, „gaa hjem straks.“ Marie havde rejst sig som et opskræmmet Vildt og vilde til at adlyde, men jeg greb hendes Haand og sagde til Moderen: „Her er ingen Fjantestregere paa Færde, Madam, jeg elsker Deres Datter og . . .“ — „Ja, det ser jeg sgu nok,“ sagde hun, „men det er det, som jeg ikke vil vide af. — Det kan De da endelig ikke forhindre, Madam Tvers,“ sagde jeg med et Smil. — „Det véd jeg nok,“ svarede hun, „men jeg skal gøre mit til at hindre, at Tøsen bliver ødelagt.“ — „Ja, hvis Marie holder af mig,“ — og her saa' jeg paa Pigebarnet, der var rød som dryppende Blod, men løftede Øjet lidt og nikkede næsten usærkeligt til mig — „vil jeg ærlig begære hende til Ægte.“ — „Det kan godt hænde sig,“ svarede Karen Tvers i den samme tørre Tone, „men hvad vil De gifte Dem paa? De kan jo ikke føde Dem, og saa meget véd jeg, at De er bleven sendt til N . . ., fordi De gjorde Utuskestreger i København, og vi kan ikke føde Dem . . . ja, se De kun stødt og fornærmet ud . . . det har ikke noget at betyde for mig. Holder De ordentlig af Pigebarnet, og holder hun af Dem, saa er jeg ikke saa tosset, at jeg jo nok véd, hvor megen Fortræd det vil volde jer begge to, men den Fortræd er ingenting mod det, der ellers kan ske. Nu skal jeg sige Dem noget. Hvis De ikke holder Dem fra Vejene her omkring Møllen, saa faar Tøsen ikke Lov til at sætte sine Ben uden for Døren. Jeg kan ikke hindre Dem i at holde af hende eller hende i at holde af Dem, men jeg kan sørge for, at hun ikke løber længere, end at jeg kan øjne hende; og det skal jeg sørge for, saa længe jeg lever. Kom saa, Marie; ja tvin Du kun, min Pige; der er ingen Morskab ved